

han altid en meget høflig og anerkendende Taleform. Det forekommer mig, at det ærede Medlem fra Æbeltoft ikke gjorde det første Gang. Og nu siger det ærede Medlem i sin sidste Tale, at hvert Parti her i Landet, som havde haft Magten, vilde have ført en Udenrigspolitik med samme Tendens og i det væsentlige med samme Indhold. Jeg tror, det er gavnligt, at dette bliver fremhævet. Jeg er ikke helt sikker paa, at denne Udtalelse af det ærede Medlem er fuldt ud korrekt; men jeg er paa det rene med, at dette ikke egner sig til Diskussion her. Hvis vi var til Stede i et lukket Møde, eller hvis Krigen var sluttet, vilde jeg have gjort adskillige Bemærkninger til denne Udtalelse. Det er min Overbevisning, at det ærede Medlem ogsaa selv har en Følelse af, at den ikke er helt rigtig.

Dernæst siger det ærede Medlem, at der er Folk her i Landet, som søger at give det Udseende af, at vi stadig omgives af Farer for at blive draget ind i Krigen af krigsførende Magter, og han tilføjer: Jeg kalder dette baade en taabelig og skadelig Indbildning. Det er saa stridende som vel muligt mod de foreliggende Forhold. Det ærede Medlem holdt den Tale i et Øjeblik, hvor der foregik store Ting i Østersøen. Det undrer mig, at det ærede Medlem kan opfordre Befolkningen til at se saa sorgløst herpaa. Min Optattelse er den, at den danske Befolkning har al Grund til at se paa dette Spørgsmaal med Uro og Bekymring, og det forekommer mig, at man handler retteligt og kloeligt, naar man gør Befolkningen opmærksom paa, at Situationen virkelig ikke er saa fareløs, som det ærede Medlem giver det Udseende af. Men jeg indrømmer, at det ærede Medlem i sin sidste Tale i nogen Grad forsøgte at udslette det uheldige Indtryk, som hans Tale paa Fyn havde gjort. Der kommer ogsaa nok en Dag, da det ærede Medlem maa anerkende, at der af Regeringen og specielt Udenrigsministeren er udfoldet stor Klogskab i de mange vanskelige Situationer, som har foreligget i de forløbne tre Aar.

Det ærede Medlem søgte derefter at fremstille en Udtalelse af mig paa en Maade, som jeg i og for sig synes, det ærede Medlem ikke skulde have benyttet. Jeg udtalte, at den Rationering, som finder Sted, og som er klog og forstandig, paa en Maade ogsaa virker med til at udjævne Uligheden i Samfundet, og at man, hvis den fortsættes yderligere — jeg brugte Udtrykket: efterhaanden som denne Udvikling foregaar — vil være bedre i Stand til at komme mange

af de Onder til Livs, der er en Følge af, at en Del Mennesker her i Landet er meget velhavende. Det ærede Medlem fandt, at det var en lystig Idé, og han behandlede det som en lystig Idé. Det kan jeg nu ikke se, at han har nogen Ret til. Jeg brugte det Udtryk, at ved Rationeringen bestræber man sig for efterhaanden at afvikle de Uretfærdigheder, der hidtil har bestaaet mellem den rige og den fattige Mand. Det ærede Medlem svarer dertil, at Krigen har ført til, at den rige Mand er blevet endnu rigere og den fattige endnu fattigere. Deri har det ærede Medlem for saa vidt Ret. Men paa den anden Side rører dette slet ikke ved det, der er den egentlige Kærne i Sagen, nemlig at Rationeringen alligevel fører os frem imod en mere ligelig og retfærdig Ordning. Det kan en skønne Dag komme dertil — og det kan komme meget hurtigt, for saa vidt Krigen fortsættes —, at den rige Mand kun vil faa Lov til at have Lys i een Stue, og man kan være overbevist om, at der, hvis Krigen fortsættes, ikke vil blive mere Brændsel end til, at han kan lægge i een Kakkellovn. Som Følge deraf vil han ved Vintertid ikke have saa uhyre megen Fornøjelse af sine mange Saloner. Saaledes kan man nævne en Række Eksempler, der alle vil vise, at Rationeringen fører Menneskene frem mod større Ligelighed og mere Retfærdighed. Og derfor skulde det ærede Medlem ikke spotte denne Udtalelse af mig, saaledes som han havde Tilbøjelighed til.

Jeg skal ikke komme dybere ind paa dette ved denne Lejlighed. Jeg har kun endnu et Par Bemærkninger at gøre til det ærede Medlem (N. Neergaard) og til det ærede Medlem fra Fuglebjerg (Martin Hansen). Det ærede Medlem fra Æbeltoft trak jo Linierne op for Venstres økonomiske Valgpolitik, og jeg maa sige, at det ærede Medlem fra Fuglebjerg fulgte efter i en saare smuk Indbinding og søgte at fremstille Venstres økonomiske Politik i en saare tiltalende Form. Men ingen af de to Herrer var i Virkeligheden rigtig heldig. Det, som de vilde bevise, var, at Venstre aldrig har modsat sig, at den store Del af Befolkningen fik Varer til en billig Pris, men tværtimod fra første Begyndelse til nu har været særlig virksomt for at skaffe den billige Varer, og det ærede Medlem fra Æbeltoft henviste i saa Henseende til den Stilling, som afdøde Folketingsmand P. Th. Nielsen indtog, da vi fik den første Maksimalpris paa Korn. Det ærede Medlem udtalte, at naar Venstre den Gang gjorde Modstand, var det i og for sig ikke mod selve Prisen, men fordi der var fastsat en lavere Pris paa